

## Nikdo tě nezachrání

Viet Anh Bui

Od toho rána bylo všechno jinak. David se probudil s těžkým pocitem v hrudi, jako by mu někdo na prsa položil betonový kvádr. V okně jeho panelového pokoje na Slovanech se odrážela šedá obloha, zamížený obrys komínů z nedalekého pivovaru a nekonečný déšť, který stékal po skle. Bloky kolem něj vypadaly ještě chladněji než obvykle, jejich šedé fasády splývaly s nebem a opuštěná hřiště pokrývalo mokré listí. Každá lavička, každý průchod mezi domy, i drobné obchody, které nikdy úplně nezhasly, vyzařovali samotu. Všude vládla tíseň. Byl to jen další podzimní den v Plzni. A přesto věděl, že tohle ráno je jiné.

Matka už byla pryč – směna ve Škodovce začínala dřív než škola. Otec se doma neukazoval celé týdny. Davidovi bylo mu patnáct a měl pocit, že už je na dně. Že nemá co ztratit. V batohu si nesl učebnice, ale místo do školy zamířil k nádraží.

Hlavní. Chladné dlaždice, nekonečný proud lidí. Vůně kávy z bufetu, ozvěny kroků, hlášení o zpožděných rychlících. Sedl si na lavičku u perónu a poslouchal, jak tramvajové zvonky a pokřikující děti z okolních ulic splývají s praskáním vlaků. Představoval si, že nastoupí do kteréhokoli vagonu a zmizí. Chvillemi mu připadalo, že město vůbec nevnímá jeho existenci – a to mu dodávalo pocit svobody, i když byla hořká. Každý zvuk, každý pohyb kolem něj se zdál vzdálený, jako by byl jen stínem, který pluje městem.

Toho dne neodešel. Zůstal. Hodiny se vlekly. Když se setmělo, vydal se na Doubravku. V opuštěných garážích našel partu starších kluků. Smrděli cigaretami a levným pivem, v očích měli temnotu. Přijali ho, protože mlčel. A mlčení bylo přesně to, co potřebovali. Seděl s nimi, poslouchal jejich řeči o krádežích, odvážných kouscích, hádkách s rodiči. Cítil, jak se do něj vsákla jejich chladná odvaha, která byla zároveň osamělá a nebezpečná. Někde mezi cigaretami a levným pivem mluvili o snech, co se jim vrací noc co noc. A on poprvé pochopil, že nejsou tak odlišní – jen ztracení.

Plzeň se proměnila. Už to nebylo město piva a fotbalu. Teď to byl betonový labyrint, kde na každém rohu číhalo něco, co dospělí nikdy neuvidí. Pod viaduktem u Hlavní pošty četl grafity. Mezi nimi čerstvý nápis: Nikdo tě nezachrání. Četl to pokaždé, když tudy prošel. A vždycky měl pocit, že je to napsané právě pro něj.

Nevrátil se domů celé dny a noci. Bloudil městem. Koukal do řeky z mostu u Anglického nábřeží. Světla pouličních lamp a neony hospod se odrážely ve vodě, tramvaje vracely svůj zvuk do prázdných ulic a on cítil, že nikdo kolem něj si jeho prázdnoty nevšimne. Připomínalo mu to dřívější Plzeň – léto s mámou, když chodili na fotbal a smáli se s kamarády. Teď byly ty vzpomínky vzdálené a neuchopitelné. Někdy slyšel z dálky smích dětí na hřišti, jindy zpěv ptáků z parku – a uvnitř něj se probouzela touha po něčem, co už nikdy nebude.

Pokračoval ulicemi Plzně, kde podzimní déšť měnil chodníky v zrcadla, odrážející neonové nápisy barů a staré reklamní tabule. Zastavil se u parku, kde spadané listí šustilo pod jeho botami a stromy vrhaly stíny

na mokrý asfalt. Cítil, jak chladný vzduch proniká až do kostí, a přitom v něm rostlo zvláštní ticho – pocit, že je úplně sám, a přitom součástí města.

Na náměstí Republiky fontána tiše šuměla, zatímco pouliční hudebník hrál melodii, kterou nikdo neposlouchal. David si představil, jaké by bylo zmizet mezi lidmi, stát se neviditelným, sledovat svět z odstupu. Ale i ta neviditelnost byla tíhou – tíhou faktu, že ho nikdo nechce vidět.

Večer se vrátil k partě. Tentokrát zůstali ve starém skladišti u železničního viaduktu. Zdi posprejované grafity, vzduch zatuchlý od starých sudů. Smáli se, hádali a zkoušeli jeden druhého vyděsit. David se smál spolu s nimi, ale uvnitř cítil prázdnotu – pocit, že i když ho obklopují lidé, pořád je sám.

Plzeň pod noční oblohou byla ještě temnější a větší. V dálce blikala světla továrních komínů, tramvaje vracely ozvěnu do prázdných ulic a stíny domů se natahovaly až k řece. Tehdy si uvědomil, že město nikdy nezapomene, ale ani neodpouští. A právě tam, u vody, s kapkami deště stékajícími po tváři, pocítil nevyhnutelný okamžik – že musí vykročit a pustit se do toho, co dosud odkládal.

Vyvrcholilo to jedné noci. S partou seděli ve sklepení na Borech, svíčky ukradli ze hřbitova u svatého Mikuláše. Pili, smáli se a hádali se, kdo má největší odvahu. A pak to padlo na něj. Všichni se na něj podívali. Pohledy ostré jako jehly. Věděl, že není cesta zpátky.

Vstal. Vyšel ven do deště. Prošel noční Plzní. Ulice, které ve dne pulzovaly životem, byly teď tiché a studené. Jen občas projel automobil, jen občas ho minul opilý kolemjdoucí. Zvuky kapek dopadajících na střechy, šustění listů a vzdálený rachot vlaků vytvořily orchestr, který doprovázel jeho kroky.

Na Rooseveltově mostě se zastavil. Dlouho jen poslouchal šumění vody. Neměl plán. Jen prázdno. Bylo mu patnáct a cítil se starý.

A právě proto se ten krok stal nevyhnutelným. Déšť padal. Voda šuměla. A město dál spalo.

Je útěk slabost, nebo poslední důkaz svobody?